

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Kůchlerovou,
Ph.D. ve věci

žalobců: a) B. K.
b) E. K.
c) F. K.
d) H. K.
e) S. K.
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě žalobkyně a) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. MV-215976-2/OAM-2022, o žalobě žalobce b) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. MV-215803-2/OAM-2022, o žalobě žalobce c) a žalobkyně d) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. MV-216182-2/OAM-2022, o žalobě žalobkyně e) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2022, č. j. MV-215467-2/OAM-2022,

takto:

- I. Žaloby se zamítají.
- II. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobci napadli žalobami doručenými Krajskému soudu v Hradci Králové dne 29. prosince 2022 v záhlaví specifikovaná rozhodnutí, kterými žalovaný zastavil správní řízení o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
- 2. Žalobci ve svých žalobách požádali o přiznání odkladného účinku žalobě, usnesením ze dne 17. 1. 2023, č. j. 51 Az 7/ 2022-30, byl odkladný účinek přiznán.
- 3. Obsah všech žalob, původně vedených ve čtyřech řízeních, které byly následně rozhodnutím soudu spojeny ke společnému projednání, je obsahově zcela totožný, neboť důvody, které všichni žalobci uvádějí, i jejich azylový příběh je totožný.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách a ve vyjádřeních žalovaného

- 4. Žalobci prostřednictvím svých žalob brojí proti napadenému rozhodnutí žalovaného, jímž došlo k zastavení řízení o jejich žádostech o přiznání některé z forem mezinárodní ochrany (azyly nebo doplňkové ochrany), protože se domnívají, že pro zastavení řízení o udělení mezinárodní ochrany nebyly dány podmínky stanovené v § 11a odst. 3 zákona o azylu. Dle žalobců **žalovaný neidentifikoval klíčovou změnu poměrů v zemi původu**, která se udála od doby rozhodování o poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany (tj. rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo vydáno dne 25. 5. 2011).
- 5. S odkazem na § 11a odst. 3 zákona o azylu, čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků, publikovanou pod č. 208/1993 Sb. (dále jen „Úmluva“) a čl. 40 a násled. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“) je tedy klíčovou otázkou, zda se v daných případech objevují nové skutečnosti či zjištění, které by odůvodnily meritorní projednání jejich dalších opakovaných žádostí.
- 6. Žalobci nerozporují, že napadaná rozhodnutí neobsahovala přehled historie žádostí o udělení mezinárodní ochrany a srovnání jejich současných a minulých tvrzení, nicméně nesouhlasí se závěrem žalovaného, že v daných případech absentují jakékoliv nové skutečnosti, které by byly relevantní z hlediska povinnosti meritorního posouzení těchto žádostí.
- 7. Žalobci shodně uvádějí, že od jejich poslední žádosti o mezinárodní ochranu uběhlo bezmála dvanáct let, a během této doby v zemi jejich původu došlo v červenci 2016 k neúspěšnému pokusu o vojenský státní převrat, jehož důsledkem je kontinuální a setrvalá koncentrace ústavní moci v rukou prezidenta Erdoğanova i jeho vládnoucí strany - Strany spravedlnosti a rozvoje (turecky *Adalet ve Kalkınma Partisi*, zkráceně AK Parti),

každoroční a bezprecedentní zhoršování dodržování lidských práv, což se dotýká zejména v Turecké republice pobývajících menšin, obzvláště pak Kurdů.

8. Žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na *Zprávu OAMP o Turecku*, prostřednictvím které žalovaný poukazuje na skutečnost, že turecká ústava nikterak nerozlišuje mezi státními občany Turecka z hlediska jejich případné etnické příslušnosti, nicméně žalobci uvádějí, že tento princip není fakticky dodržován, což je možné doložit i recentními zprávami mezinárodních organizací monitorujících dodržování lidských práv i vystupováním představitelů turecké vlády vůči kurdské menšině v Turecku i v sousedních zemích. Toto tvrzení žalobci dokládají zprávou mezinárodní organizace Freedom House „*Freedom in the World 2022*“, jenž Turecko označuje za nesvobodnou zemi, a konstatuje, že i přes zákonodárcem deklarované rovné zacházení se všemi občany, náboženské, etnické i sexuální menšiny zažívají různou míru diskriminačního zacházení. Dále je v této zprávě uvedeno, že dochází k zavádění diskriminačních opatření vůči kurdským občanům, včetně zákazu kurdských slavností, a rušení podpory jejich jazyka a kultury, a že od roku 2015 bylo uzavřeno mnoho škol a kulturních organizací vyučujících kurdský jazyk. K otázce sexuálního násilí na ženách zpráva též konstatuje, že formálně jsou tato práva tureckým právním řádem chráněna, nicméně v uvedené zprávě je shledáno, že „*násilí vůči ženám a vraždy žen dosáhly v roce 2021, z čehož aktivisté za práva žen viní především kulturu beztrestnosti pachatelů, kterou umožňuje vláda a soudnictví.*“
9. Dále pak žalobci odkazují prostřednictvím článků v časopisu *The Guardian* na to, že v roce 2016 došlo k otevřenému útoku tureckých bezpečnostních sil vůči kurdskému obyvatelstvu zejména v Diyarbakiru, který je vzdálen jen několik desítek kilometrů od místa, odkud žalobci pocházejí, a který je obýván kurdskou menšinou. Žalobci též přikládají text ze serveru *Opendemocracy.net*, ve kterém je uvedeno, že prezident Erdoğan od roku 2020 společně s vládnoucí stranou zneužívají své mimořádné pravomoci, které byly původně odůvodněny situací všeobecného ohrožení veřejného zdraví v době globální pandemie Covid-19. Zároveň je též doložena zpráva další nevládní mezinárodní organizace Human Rights Watch „*Word report 2022*“, která vyjadřuje takto: „*Autoritářská a silně centralizovaná prezidentská vláda Recepta Tayyipa Erdogana zhoršila stav dodržování lidských práv v Turecku o desítky let [...] hluboce podkopala nezávislost soudnictví a oslabila demokratické instituce [...]*“.
10. Žalobci uvádějí, že jakékoliv poukazy žalovaného na formální postavení Kurdů v Turecké republice jsou, dle výše uvedených skutečností, irelevantní. Taktéž upozorňují, že přístup žalovaného generuje paradox uvnitř samotného azylového řízení, jehož faktickým důsledkem je **doživotní vyloučení meritorního projednání jimi podaných žádostí** o udělení mezinárodní ochrany. Nejsou-li z pohledu žalovaného žalobci uváděné změny poměrů v zemi jejich původu dostatečné, lze si jen obtížně představit, jak závažné změny by musely pro meritorní posouzení další opakované žádosti nastat.
11. Dalším žalobním bodem je dle žalobců skutečnost, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť v něm **žalovaný nezohlednil relevanci soukromého a rodinného života** z pohledu možných důvodů pro udělení statutu mezinárodní ochrany.

12. V žádostech uváděný důvod pro udělení některého ze statusů mezinárodní ochrany spočívá v tom, že na území České republiky disponují veškerým materiálním a sociálním zázemím a že pro ně ČR představuje domov, který nelze jakkoliv srovnávat s absentujícím zázemím v rámci Turecké republiky, je podle žalobců materiálním vyjádřením ochrany soukromého a rodinného života, k němuž je Česká republika vázána četnými mezinárodními smlouvami - např. Evropskou úmluvou o ochraně lidských práv, publikovanou pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „EÚLP“), či Mezinárodním paktem o občanských a politických právech (publikovaný pod č. 120/1976 Sb.). Vycestováním jakéhokoli člena rodiny do země původu by byly zasaženy rodinné vazby jednotlivých členů rodiny, což by dle žalobců bylo v přímém rozporu jak s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv tak i s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, publikovaná pod č. 104/1991 Sb. (dále jen „ÚPD“).
13. Na základě této úvahy pak žalobci dospěli ve svých žalobách k závěru, že se tvrzení žalovaného, že *„existence rodinných či osobních vazeb na území ČR není obecně důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany“* je nesprávné, a mají za to, že ochrana soukromého a rodinného života a dodržení závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP je relevantním důvodem vedoucím k udělení mezinárodní ochrany (přínejmenším) ve formě doplňkové ochrany. Tento závěr dle žalobců aprobejuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudek ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-38.
14. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 11. 1. 2023 odkazuje na napadená rozhodnutí, nicméně sděluje, že každý z žalobců podal již sedm žádostí o udělení mezinárodní ochrany, z nichž první, čtvrtá a pátá žádost byla podrobena též soudnímu přezkumu.
15. K žalobou tvrzené situaci osob kurdské národnosti žalovaný uvedl, že se touto otázkou zabýval již v předchozích řízeních, kdy nebylo ve vztahu k žádnému z žalobců shledáno žádné riziko azylově relevantního pronásledování nebo hrozby vážné újmy, a ani soudy (pokud tato řízení byla projednávána před soudy) v nich neshledaly azylově relevantní důvody pro jakoukoliv možnost udělit žalobkyni mezinárodní ochranu v jakékoli její podobě. Žalovaný taktéž tvrdí, že žalobou zmiňovaná situace Kurdů v zemi původu žalobců se dosud významně nezměnila a je bohatě řešena v judikatuře správních soudů.
16. Dále se žalovaný tvrdí, že žalobci uváděné rodinné vztahy na území ČR tu byly vybudovány při absenci jakéhokoli pozitivního pobytového oprávnění, a není možné nyní jejich existencí pobyt na území cizího státu jakkoliv legitimizovat.
17. Dle žalovaného v rámci současného řízení posoudil důvody dalších opakovaných žádostí žalobců o udělení mezinárodní ochrany a srovnal je s tvrzeními z předcházejících řízení, což podrobněji popsal v odůvodněných napadených rozhodnutích, nicméně nenašel azylově relevantní důvody, na jejichž základě by bylo možné žalobcům mezinárodní ochranu udělit.

III. Řízení před krajským soudem

18. Žaloby byly podány osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v § 32 odst. 1 zákona o azylu.
19. Krajský soud ve věci nařídil **ústní jednání**, které se uskutečnilo dne 3. 3. 2023 za účasti zástupce žalobců a pověřené zaměstnankyně žalovaného.

20. Zástupce žalobců v úvodu jednání vysvětlil, že se poměry v zemi původu diametrálně odlišují od doby podání první ze žádostí o udělení mezinárodní ochrany a rozhodnutí o ní (první žádost žalobců byla podána dne 28. 11. 2007, rozhodnutí bylo vydáno 10. 3. 2008), na kterou se pak další rozhodnutí o dalších opakovaných žádostech odkazují, a právě změny ve společnosti v zemi původu by měly být důvodem, proč by v současném řízení o udělení mezinárodní ochrany neměl být aplikován § 11a odst. 3 zákona o azylu, a mělo by se přistoupit k meritornímu posouzení další opakované žádosti. Zástupce žalobců taktéž vysvětlil, že ve světle názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, čj. 3 Azs 6/2011-96, že je nutné zkoumat též důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Zástupce žalobců dále odkázal na čl. 31 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (též Ženevská úmluva o uprchlících č. 208/1993 Sb.).
21. Žalovaný se k podané žádosti a jejímu posouzení vyjádřil během jednání tak, že nadále trvá na tom, že nepochybil, neboť nové zprávy o zemi původu žalobců aplikuje na jejich azylový příběh, skutečnosti, na které žalobci ve svých žalobách odkazují vztahující se k pronásledování Kurdů v zemi jejich původu, nelze vztáhnout na žalobce a nejsou dostatečně konkrétní. Je nutné posoudit, do jaké míry změny v zemi původu ovlivňují sféru života žadatelů o udělení právní ochrany.
22. Taktéž pověřený zaměstnanec žalovaného vyjádřil názor, že s ohledem na zásadu *ex iniuria ius non oritur* (z bezpráví nemůže vzniknout právo) není možné dlouhodobým nelegálním pobytem žalobců na území ČR (na rozdíl např. dlouhodobé doplňkové ochrany), tedy jimi uváděným právem na ochranu jejich soukromého a rodinného života, ospravedlňovat právo na udělení azylu. Žalobci mohou jít cestou zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Posouzení věci krajským soudem

23. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Při posuzování věci měl ovšem na zřeteli také čl. 46 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). Dané ustanovení procedurální směrnice zakotvuje povinnost členských států zajistit pro žadatele o mezinárodní ochranu účinný opravný prostředek. Dle odst. 3 uvedeného ustanovení pak lze za účinný opravný prostředek považovat pouze takový prostředek, který zabezpečuje „úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU“. S ohledem na promeškání transpoziční lhůty ze strany českého zákonodárce se citované ustanovení procedurální směrnice vyznačuje (pro řízení zahájená na základě žádostí o mezinárodní ochranu podaných po 20. 7. 2015) vertikálním přímým účinkem a je povinností krajského soudu přihlížet v řízení i k případným novým skutečnostem, ačkoliv nemohly být žalovanému správnímu orgánu v době jeho rozhodování známy.
24. **Žaloby nejsou důvodné.**
25. Ze správních spisů je patrné, že žalobci podali dne 5. 12. 2022 další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ve svých žádostech uvedli, že na našem území žijí

15 let, což je v případě žalobců a), b) a d) téměř celý jejich život, neovládají tedy turecký jazyk (pouze češtinu a kurdštinu) a na rozdíl od Turecka tu mají zázemí i přátele. Všichni žalobci se hlásí ke kurdské národnostní menšině a shodně uvádějí, že vzhledem k pronásledování Kurdů v zemi původu se bojí návratu do vlasti. Žalobci – ženy mají také obavu ze sexuálního násilí, dívky jsou zvyklé na západní styl života (a oblékání).

26. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost o udělení mezinárodní ochrany je již sedmou v pořadí, poprvé požádali 28. 11. 2007, tj. den po příjezdu do ČR a dne 10. 3. 2007 nebyla žalobci c) rozhodnutím, čj. OAM-10-606/LE-07-HA08-2007, a žalobcům a), b), d) a e) rozhodnutím, čj. OAM-10-608/LE-07-HA08-2007, mezinárodní ochrana udělena. Proti těmto rozhodnutím byly podány ke Krajskému soudu v Ostravě správní žaloby, které byly dne 19. 8. 2008 zamítnuty rozsudky, čj. 63 Az 25/2008-31 a 63 Az 24/2008-33, stejně tak NSS dne 23. 4. 2009 zastavil řízení o kasačních stížnostech proti výše uvedeným rozhodnutím. Následně žalobci požádali o mezinárodní ochranu dne 22. 5. 2009, 1. 7. 2009, 17. 9. 2009 [proti rozhodnutím o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu byly podány správní žaloby i kasační stížnost], 6. 4. 2010 [proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu byla podána u Krajského soudu v Brně správní žaloba, který ji usnesením zastavil]. Žalovaný tak správně konstatoval, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 5. 12. 2022 jsou dalšími opakovanými žádostmi ve smyslu § 2 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, který ji definuje takto „další opakovanou žádostí je druhá opakovaná žádost podaná toutéž osobou po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany, s výjimkou rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. a), d), e), f), h) nebo j) [zákona o azylu] o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a všechny žádosti následující po ní.“
27. Samotnou podstatou podané žaloby je tedy posouzení otázky, zda žalovaný správně vyhodnotil, že nebyly naplněny podmínky pro hmotněprávní posouzení žádosti, neboť vycházel z toho, že se nelze důvodně domnívat, že by žadatelé mohli být v zemi původu vystaveni pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo by jim mohla hrozit vážná újma dle § 14a citovaného zákona.
28. K otázce opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65. Svůj závěr pak formuloval do právní věty: „Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku dále uvedl, že „zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57“.
29. K přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. V něm mimo jiné uvedl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o

udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů“ (bod 19 citovaného rozsudku).

30. Ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu skutečně představuje určitou výjimku, a to principu právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*. Proto, aby bylo možné podat a následně věcně projednat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, je tedy třeba kumulativního splnění obou výše naznačených podmínek, které lze dovodit z dikce § 10a písm. e) zákona o azylu a které shodně vycházejí z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti - břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: „zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální obrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“
31. Napadená rozhodnutí žalovaného těmto požadavkům vyhovují. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, které žalobci uváděli při poskytnutí údajů k opakované žádosti. Dospěl k závěru, že se o nové skutečnosti nejedná. Žádné nové skutečnosti žalobci neuváděli ani v žalobě. Žalovaný se následně též zabýval na základě aktualizovaných informací o zemi původu žalobců tím, zda zde v průběhu doby nedošlo k takové změně, jež by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení jejich žádostí z důvodu, že by v případě jejich návratu do vlasti mohli být vystaveni pronásledování či vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se tvrzeními žalobců zabýval a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil. V tomto ohledu nemá soud žalovanému co vytknout. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil ani nedoložil žádné skutečnosti, jež by závěr žalovaného zpochybňovaly.
32. Informace o zemi původu, tak jak si je zajistil žalovaný, považuje krajský soud za dostačující. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v daných případech s ohledem na azylový příběh celé rodiny neshledává žádné riziko azylově relevantního důvodu pronásledování nebo vážné újmy. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje je za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení situace v Turecku provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 - 71, podle kterého „informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“
33. Soud má za to, že závěry žalovaného ob stojí i ve světle tvrzení žalobců o tom, že se v Turecku situace ve vztahu ke Kurdům zhoršuje. Jím odkazované zdroje informací (internetové články, zprávy mezinárodních organizací Freedom House, Open Democracy, Human Right Watch) se vztahují k obtížím, jimž čelí její politicky aktivní členové a

podporovatelé Kurdské strany pracujících (PKK). V řízení o původní žádosti žalobců c) a e) však nebylo zjištěno, že by tito žalobci ve své vlasti vyvíjeli činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a ve vztahu k obtížím tureckých Kurdů nebylo shledáno s ohledem na příběh žalobce ani nebezpečí přiměřené pravděpodobnosti pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu, v případě žalobců a), b) a d) toto vzhledem k jejich věku v době podání první žádosti o udělení mezinárodní žádosti nebylo nutné posuzovat. Tvrzení v další opakované žádosti žalobců jsou obecná a založená na diskriminaci z důvodu kurdské národnosti. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Žalobci v opakované žádosti netvrdili, že by se v jejich případě objevily natolik významné skutečnosti, jež by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou pravděpodobností čelili závažnému porušení svých lidských práv či obdobně neakceptovatelnému jednání.

34. Spíše nad rámec výše uvedené krajský soud na tomto místě konstatuje, že internetové články, na které žalobci v žalobách odkazovali, byly použity pouze pro obecné dokreslení žalobních námitek. K výslovné otázce soudu, zda žalobci tyto články navrhuji provést k důkazu, jejich zástupce soudu sdělil, že nikoli.
35. Pokud jde o námitky týkající se obecně diskriminace kurdské menšiny po roce 2016, krajský soud odkazuje na bohatou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se postavením Kurdů v Turecku opakovaně zabývala (např. usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, či ze dne 21. 1. 2021, č. j. 9 Azs 256/2020-37). Ke stejnému názoru ostatně opakovaně dospěl také Nejvyšší správní soud, a to například ve svém rozsudku ze dne ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019 - 54, uvedl, že: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že v poslední době odmítl kasační stížnosti založené na námitce nesprávného posouzení otázky pronásledování kurdské menšiny v Turecku např. v usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018 - 30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46, ze dne 7. 11. 2019, 2 Azs 75/2019 - 46; podrobně se pak touto problematikou zabýval např. v rozsudku ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011 - 154, či ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015 - 23. Již dříve uvedl, že se „zabýval také postavením kurdské menšiny v Turecku, přičemž v souladu s ustálenou rozhodovací praxí dospěl k závěru, že obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona. Kasační stížnost obsahuje značně obecná tvrzení o tom, že po státním převratu, k němuž došlo dne 15. 7. 2016, se v důsledku následující reakce státní moci a intenzivních opatření vůči domnělým pučistům, politickým oponentům a jiným osobám, mohou za určitých okolností některé osoby obávat pronásledování. (...) Tyto obavy z pronásledování by mohly být namísto zejména u politicky aktivně činných osob, resp. osob zapojených do neúspěšného státního převratu, takové skutečnosti však stěžovatel neuvedl“ (usnesení ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018 - 28). Dále taktéž naznal, že „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46).“*
36. Co se týká doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, je možno ji přiznat žadateli o azyl i v případě, kdy nesplňuje důvody pro udělení azylu, existuje-li důvodná obava, že

by mu po návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) až d) zákona o azylu považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Povinností správního orgánu i soudu je zabývat se možnou existencí těchto důvodů v případě jakéhokoliv procesního režimu rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu. Současně platí, že podmínky pro přiznání doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou totožné s důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona téhož zákona; správní orgán i soud se jimi proto zabývají samostatně. Intenzita nebezpečí vážné újmy přitom musí vykazovat určitou úroveň, musí se jednat o reálné nebezpečí (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2009, č. j. 9 Azs 69/2008-79, či ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9 Azs 175/2007-49, ze dne 27. 9. 2011, č. j. 8 Azs 10/2011 – 89, a ze dne 22. 11. 2010, č. j. 8 Azs 12/2010 – 64). Ze správních spisů a ze samotného tvrzení žalobců má soud za nesporné, že žalobcům v případě návratu do země původu nehrozí vážná újma podle § 14a písm. a), b), c) ani d) zákona o azylu. Krajský soud tak s hodnocením žalovaného souhlasí a doplňuje, že tento závěr nebyl žalobci v průběhu správního ani soudního řízení nijak zpochybňován.

37. Z odkazované judikatury vyplývá, že kurdští příslušníci v Turecku (nejednali se o politicky aktivně činné osoby, resp. osoby zapojené do neúspěšného státního převratu v roce 2016) nejsou na celém území Turecka běžně a závažně pronásledováni. Nelze proto tvrdit, že by příslušnost ke kurdské menšině sama o sobě byla důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. A v případě žalobců krajský soud neshledal žádné další individuální okolnosti, které by mohly vést k přiměřené pravděpodobnosti pronásledování v budoucnosti.
38. Krajský soud samozřejmě nezpochybňuje skutečnost, že v individuálních případech může být příslušnost ke kurdské menšině azylově relevantní, pokud k ní přistoupí další okolnosti, které svědčí o tom, že žalobce byl v zemi původu pronásledován na základě některého z azylově relevantních důvodů. Mezi ně nepochybně patří také politické přesvědčení, popř. přímo aktivní podpora politických uskupení, které jsou vládnoucí mocí považovány za teroristické organizace, což je poté spojeno s různými projevy pronásledování či represe ze strany státních orgánů.
39. Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřipustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě. V případě, že žalovaný rozhodne o žádosti podle § 25 písm. i) uvedeného zákona, nezkoumá již splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 zákona. Krajský soud se tak plně ztotožňuje se závěry, které učinil žalovaný. Proto Krajský soud ani nemůže hodnotit námitku žalobců vztahující se k relevanci rodinného a soukromého života.
40. Chtějí-li žalobci trvale legálně pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobci se mohou pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

V. Závěr a náklady řízení

41. Soud tak neshledal žaloby důvodnými a nad jejich rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadených rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žaloby jako nedůvodné podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobci nebyli v řízení úspěšní, pročež nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 7. března 2023

JUDr. Martina Kůchlerová, Ph.D. v. r.
samosoudkyně